

TODISTAJA

100

VUOTTA

1925 – 2025

JUHLANUMERO

TOIMITTAJAN PÖYDÄLTÄ

Katsaus taaksepäin 2007-2025

Outi Alopaeus

Edesmennyt Lauri Karhinen astui lehden toimittajaksi vuonna 2006. Saimme isäni ja äitini kanssa tehdä kierroksen Ontarioon Laurin kanssa syksyllä 2005 lehden 80-vuotisjuhlan merkeissä.

Se oli todella mielenkiintoinen kokemus, ja sitä esimakua tulevaan tehtävääni, vaikka silloin ei ollut aavistustakaan toimittajan tehtävästä. Muistan niin selvästi päivän, vuoden 2007 loppupuolella, kun sain soiton ja minulle esitettiin kysymys, ottaisinko vastaan toimittajan tehtävän.

Sanoin, että haluaisin ensin ottaa selvää mitä kaikkea siihen liittyy, ja päätettiin tapaaminen Lauri Karhisen kanssa. Minun piti ottaa BC Ferry, siis lauttakyyti, mikä on puolitoista tuntia kestävä laivamatka Victoriasta Vancouveriin. Tunsin Herran puhuvan minulle matkan aikana, että minun tulee vastata myönteisesti Laurille. Ajatus kyllä tuntui pelottavalta, täytyy myöntää.

Laurin kanssa sitten keskustellessa Mission Pressin toimistossa, tajusin hyvin nopeasti, että hän oletti vastaukseni olevan myönteinen. Otimme vielä puhelimitse yhteyttä pastori Paavo Korpelaan, ja hän antoi hyväksymisensä.

Siitä tapaamisesta on nyt kulunut lähes 18 vuotta. Monet laiva- ja bussimatkat Vancouveriin ovat nyt takanapäin.

Meillä on Taivaallinen Isä, joka on seurannut tarkkaan lehden toimintaa. Lehti on monesti, läpi vuosien kokenut

taloudellisesti kuivaa aikaa, mutta aina lehti on selvinnyt. Mistä syystä? Tämä on ollut yhteinen lehti ja yhteistyötä on ollut mahtavaa seurata. Pyhän Hengen hedelmä on yhteys ja sopusointu; sitä Todistaja-lehden toimitus on saanut kokea vuosien aikana.

Nämä viimeiset neljä vuotta ovat olleet taloudellisesti parhaat. On tullut suurempia lahjoituksia, mitkä ovat tehneet niin merkittävän vaikutuksen, että olemme päässeet näin pitkälle, vaikka seurakunnat ovat pienentyneet jatkuvasti. Kaikki seurakunnat ovat aina, usein vuosien varrella, vastanneet hätätilanteisiin. Ne ovat olleet tukipylväitä. Ei ole tarvinnut kahta kertaa pyytää.

Lehti on ollut erikoisesti lahjoituksista riippuvainen, koska emme ole ottaneet juuri ollenkaan mainoksia. **SEURAKUNNAT**, jotka ovat tukeneet säännöllisesti vuosien aikana ovat Sault Ste. Marie, Sudbury, Calgary ja Toronto. Sanat eivät riitä kuvailemaan, kuinka paljon se on auttanut julkaisun jatkuvuudessa. Mission Pressillä on ollut upea työtila täällä Vancouverin Kotikirkossa jo vuosia, ilman maksua, mikä on ollut valtava siunaus. On monia yksilöitä, jotka ovat lähettäneet vakituista tukea myös, mistä haluamme antaa sydämelliset kiitokset. Siis **KAIKILLE LAHJOITTAJILLE** suuret kiitokset!

Vuonna 2017 päätimme julkaista kuusi painosta kymmenen sijaan, mikä osoittautui järkeväksi päätökseksi. Viimeiset viisi vuotta lehden hinta on pysynyt samana, vaikka postimaksut ovat nousseet.

Lehden toiminnan takana on suuri joukko ihmisiä: Kiitokset kaikille **KIRJOITTAJILLE!** Ilman kirjoituksia ei voi julkaista lehteä. Minun aikanani oli vain yksi numero, johon oli vaikea saada aineistoa. Kiitos **YHTYSHENKILÖT**, jotka ovat antaneet aikaansa tilausten ja joulutervehdysten keräämiseen. Tehtävä on ollut vaativa ja ilman heidän apuaan, emme olisi pärjänneet.

Sitten, **OIKOLUKIJAT, JÄSENET, ALUETOIMITTAJAT, RAHASTONHOITAJAT, TOIMITUSKUNTA** ja **POSTITUSTIIMI**. Tämä postitusjoukko oli Lauri Karhisen loistava idea.

Olemme mukavassa ilmapiirissä monet kerrat, saaneet lähettää rukouksin lehdet maailmalle.

Todistaja-lehden puolesta haluan antaa kaikille uskollisille, jotka olette ahertaneet tämän yhteisen lehden toiminnassa mitä lämpöisimmät kiitokset suuresta pa-

Postituspäivä 25.5.2011. Vas. Keijo Sakara, Terttu Karhinen, Helena Rantanen, Outi Alopaeus. Tak. vas. pastori Jarno Karjanlahti ja nyt jo edesmennyt entinen toimittaja Lauri Karhinen.

Postituspäivänä otettu ryhmäkuva - lokakuu 2025.

noksestanne. Jumalan siunaus levätköön yllänne. Taivaan pankissa on teidän jokaisen nimi, erikseen ja siellä tulee palkka jäljestä päin. Monet uskolliset Todistajan ystävät ja apulaiset ovat jo saaneet palkkansa ylhäällä. Siunaamme myös heidän muistoaan.

Mutta ennen kaikkea haluamme antaa kaiken **KII-TOKSEN JA KUNNIAN JUMALALLE**, jonka hyvässä suojeluksessa olemme saaneet työtä tehdä. Todistaja on todistanut 100 vuotta evankeliumin muuttavasta voimasta. Juhlimme Jumalan uskollisuuden 100-vuotista taivalta, mutta meidän on myös sanottava hyvästit tälle uskolliselle evankelistalle.

Varmaan monet tuntevat surua siitä, ettei Todistaja tule heidän postilaatikkoonsa tämän vuoden jälkeen. Tässä tulee itselleni myös haikea mieli. Mielestäni meidän täytyy keskittyä siihen, mitä Jumala on tehnyt tämän lehden kautta, ja siihen tosiasiaan, että Hänen Sanansa, joka on ollut esillä jokaisessa numerossa, ei palaa tyhjänä (Jes. 55:11).

Olemme tottuneet alkuihin ja loppuihin. Päivä alkaa ja päivä päättyy. Vuosi alkaa ja vuosi loppuu, ja tämän vuoden lopussa Todistaja-lehti loppuu. Mitäs siellä Aikakirjassa sanotaan kolmannessa luvussa? *"Kaikella on määrähetkensä, aikansa joka asialla taivaan alla."* Todistajan "määrähetki" on nyt kohta ohi. Samassa luvussa jakeessa neljätoista sanotaan: *"Minä oivalsin, että kaikki*

minkä Jumala tekee, pysyy iankaikkisesti."

Siihen ei ole lisäämistä eikä siitä vähentämistä. Saataan vuoteen mahtuu paljon hyvää satoa, Jumalan Sana on kylvetty ja sillä on ikuinen vaikutus. Todistaja on tehnyt sen, mikä sen mandaatti oli ihan alusta pitäen. Emmekä voi koskaan tietää, kuinka moni on saanut siunauksen tai tullut uskoon lehden kautta. Taivaassa saamme vastauksen. Nyt tänään saamme kiittää ja ylistää Taivaan Isää että Hän antoi meille siirtosuomalaisille tällaisen hyvän lehden, jota olemme yhdessä saaneet tehdä.

Meidän mandaatti, uskovina ei ole muuttunut. Meidän tehtävämme on viedä ilosanomaa kaikille luoduille ja kaikille kansoille niin kauan kun me olemme täällä.

Toivotan sinulle oikein Hyvää ja Siunattua Joulua ja Uutta Vuotta 2026!

Apuvoimat: vas. Seija Sakara, toimittajien puoliset: Liisa Myyrä, Taimi Ahonen, Terttu Karhinen ja Tapani Alopaeus.

Pyydämme anteeksi, kun edellisessä lehdessä oli väärä vuosi Thunder Bayn seurakunnan pyhäkoululuokkakuvassa. Vuosi pitäisi olla 1971. *Toimitus*

Todistajan aika

Pastori Kimmo Nurmi

‘Kaikella on määraaika, ja aikansa on joka asialla taivaan alla’ (Saarnaaja 3:1).

Kun sata vuotta sitten Todistaja-lehteä perustettiin maailma oli hyvin toisenlainen paikka. Lehti syntyi varmasti tarpeeseen sekä evankelioida että pitää yhteyttä kristittyjen ja seurakuntien kesken.

Kukaan perustajista tai alkuvuoden vastuunkantajista tuskin osasi kuvitella sataa vuotta eteenpäin, sitä matkaa ja niitä maailman mullistuksia, joiden mukana lehti on kulkenut krsitittyjen siirtolaisten rinnalla sadan vuoden ajan. Monella on ollut kutsu tehdä lehteä ja tavoittaa eri tavoin ja eri medioiden välityksellä suomalaissiirtolaisia Amerikan mantereella.

Lehti on myös tuonut pitkien välimatkojen takaa seurakunnat sekä kristityt lähelle ja jokaisen kahvipöytään. Vähäinen ei varmasti ole myöskään Todistaja-lehden vaikutus lähetystyön saralla. Lehti on ollut täynnä kertomuksia lähetyksentiltä ja läheteistä, joita seurakunnat ovat kannattaneet ympäri maailmaa. Lehti on toiminut äänitorvena Jumalan ihmeellisistä töistä suomalaisten siirtolaisten keskellä. Todistaja-lehden toiminta ja hedelmät mitataan varmasti iankaikkisuuden mittakaavassa. Evankeliumi on mennyt eteenpäin yksi lehti kerrallaan!

Raamattu on täynnä alkua ja loppuja. Todistaja-lehti on tullut yhden aikakauden päätökseen, mutta Jumalan suunnitelmat ovat aina meidän suunnitelmien yläpuolella. Ei mukauduta tämän maailmanajan mukaan, vaan muutetaan mielen uudistuksen kautta ja tutkitaan mikä on hyvää ja otollista ja täydellistä. Ja joskus, kun ympärillä oleva maailma mullistuu ja muuttuu, niin täytyy löytää uusia keinoja tavoittaa ihmisiä, muuttua ja mukautua.

Viimeinen Todistaja menee painoon ja se tuntuu niin lopulliselta. Haluaisin kuitenkin päättää Jesajan 43:19 jakeeseen: *‘Katso, minä teen uutta; nyt se puhkeaa taimelle, ettekö sitä huomaa? Niin, minä teen tien korpeen, virrat erämaahan.’*

Maailman ääret

Mirja Riihiahho

**Maailman ääret nyt kuulla saavat
Sanoman suuren ihmeellisen
Pimeyteen suureen, kuoleman yöhön
Se valon kirkkaan säteillään tuo**

**Viesti tuo suuri taivainen ompi
Jeesus on kuoleman voittanut
Verellään osti vapaaksi meidät
Näin taivaan ovet on aukaissut**

**Maailman ääret sen kuulla saavat
Kun lapset Herran sen julistaa
Vapauden suuren ja viestin uuden
Se heille toivoa kaiuttaa**

**Maailman ääret oi viesti kuulkaa
Kiire jo ompi pasuna soi
Ken tahtoo kuulla ja luoksein tulla
On kaikki valmista sulla oi**

**Maailman ääret nyt sua kutsuu
Ääni tuo ompi Vapahtajan
Ken tahtoo tulla ja vastaanottaa
Tään ihmeellisen sanoman.**

15.9.1986

RAKENTAJAT

Merja Tuohimaa

Sillä me olemme Jumalan työtovereita; te olette Jumalan viljelysmaa. Olette Jumalan rakennus. Sen Jumalan armon mukaan, joka on minulle annettu, minä olen taitavan rakentajan tavoin pannut perustuksen, ja toinen sille rakentaa, mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus (1 kirje korintolaisille 3:9-11).

Olemme seuranneet, kuinka uusi komea rakennus nousee naapuriiimme ja sitä työn paljoutta, mikä siihen liittyy. Mistä se alkaa ja mihin se loppuu. Piirustukset, luvat, rakentajat. Kaikki alkaa perustuksesta ja kulmakivistä, mikä on huolella valittu. Siitä on hyvä jatkaa eteenpäin (1 Piet.2.6).

Onko meidän rakennuksemme vahvalla perustalla kulmakiven kanssa? Onko aineisto oikeaa ja kestävää laatua? Kestääkö se tuulten, rajumyrskyjen ja rankkasateiden paineet? Jumala, Isämme, on antanut valmiit piirustukset meille, ilman Hänen Pyhää Henkeään rakennus jää keskeneräiseksi ja jää paikoilleen. Sitähän me emme halua. Haluamme olla rakentamassa ja rakentajia tämän Jeesuksen ihanan armon evankeliumin eteenpäin viemisessä. Hän on meidän kulmakivemme vajavaisuudessamme ja ylistyksemme aihe. Rakennetaan yhdessä.

Tapasimme siskoni kanssa Outin, Todistaja-lehden päätoimittajan kanssa Helsingin lentokentällä yli 11 vuotta sitten. Jatkoimme matkaa lentokoneella Saksaan. Hän kysyi, jos olisin kiinnostunut kirjoittamaan Todistaja-lehteen, siihen oli tarvetta. Lupasin yrittää parhaani.

Nyt lehti täyttää 100 vuotta, se on ollut rakentamassa menneitä ja tulevia polvia Jumalan Sanaan ja henkilökohtaiseen uskoon. Todella hieno saavutus. Olen kiitollinen, että olen saanut olla pienenä muruse-
na arkipäivän uskon askelissa, jakaen hyvää ja syvää sanomaa rakkaasta Vapahtajastani. Se on ollut rikasta aikaa ja oppimista, rakentamista.

Kiitos Outi hyvästä yhteistyöstä, kaikista rohkaisusta ja kannustuksista matkan varrella.

Lämpimästi onnitellen Todistaja-lehteä ja toimikuntaa siunaten kaikesta siitä työmäärästä mikä on liittynyt siihen näinä vuosina. Arvokas työ on päätöksessä ja tulokset ovat taivaan kirjoissa tallella.

Merja ja perhe

Ristisi Jeesukseni

Terttu Karhinen

**Ristisi, Jeesukseni, on turva ainoa.
Sen juureen synteineni sain kerran saapua.
Veresi sydämeni synnistä puhdisti.
Ja kuormat tunnoltani ne kaikki kirposi.**

**Sä Jeesus puolestani koit ristin häpeän,
ja annoit elämäsi puolesta maailman.
Tää rakkaus rintahani tuo vastarakkauden.
Ja koko elämäni käyn Sua kiittäen.**

**Nyt risti johtaa tieni, saan siihen katsoa.
Ja elämäni pieni on siinä turvassa.
Myrskynkin kohdatessa on ankkuri tää.
Ei mikään elämässä voi enää kadottaa.**

**Veresi, Jeesus olkoon tänäänkin aarteeni.
Ja rinnallansa tulkoon muu kaikki turhaksi.
Vihmokokoon puhtahaksi päivittäin tuntoni.
Voimasi loppuun asti kantakoon kotiini.**

100-VUOTISJUHLA KOTIKIRKOSSA

Irmeli Rouhiainen

Vancouverin Kotikirkolle kokoonnuttiin viettämään Todistaja-lehden 100-vuotiasjuhlaa 9.11. kello 12 päivällä. Oli jo heti alussa suuren juhlan tuntua. Pastori Jarno Karjanlahti aloitti juhlan innostuneesti, olikin aihetta juhlimiseen, kun lehti on 100 vuotta julistanut Jumalan Sanaa. Hän myös johdatti alkurukoukseen.

19Twenty seurakunnan Kvartetti lauloi kauniisti laulun, "Great is Thy Faithfulness." Sitten Yhteislaulu, "Oi Herra suuri." Esilaulajina olivat Liisa Karjanlahti ja Terttu Karhinen. Säestäjänä toimi Erja Mononen.

Saimme kuulla Todistajan historiaa Leevi Myyrän kertomana. Mielenkiintoista oli kuulla siitä. Leevin puheesta otsikko - Minä uskon, että Todistajan sisältö on tärkein teki- ja siinä, että lehti on selvinnyt kaikenlaisina aikoina elossa ja tehnyt tehtävänsä hyvin.

Eri seurakunnista ja ystäviltä oli tullut tervehdyksiä ja onnitteluja, jotka Hank Myra luki. Katsoimme videon, jonka pastori Jarkko Ketola ja Ritva Kaijankoski olivat lähettäneet Sudburystä. Laulettiin yhteinen laulu, "Kiitos Sulle Jumalani." Keijo Sakaralla oli puheenvuoro ja hän kertoi, miten Jumala johdatti hänet tähän työhön, missä hän on ollut jo 30 vuotta.

Todistajan toimittaja Outi Alopaeus lauloi pianolla säestäen Ari Rocklinin tekemän laulun, "Siirtolaiskansa." Tämän jälkeen hän kertoi työstään toimittajana ja miten hän sai kutsun tähän työhön. Hän kiitti myös kaikkia avustajia, ja niitä olikin paljon.

Takana: Oiva ja Riitta Iskanus. Edessä, vas: Pastori Kimmo Nurmi, Pastori Jarno Karjanlahti, Keijo Sakara, Terttu Karhinen ja Outi Alopaeus.

Leevi Myyrä.

19Twenty Kvartetti: Jorian ja Jackson Noso, Liisa Karjanlahti ja Mimmi Mononen.

JUHLAVÄKI - Kuva: Jarno Karjanlahti

Outin puhe oli myöskin hyvin innostava ja uskoa huokuva. Hän on 18 vuotta tehnyt lehteä; ollut hyvin ahkera ja uskollinen työssään.

Puheen lopusta otteita: Tämä aika täällä maan päällä loppuu jokaiselle joku päivä. Kysymys on se, missä vietämme ikuisuuden.

Uskon, että ei ole enää pitkä odotus, siihen kun Jeesus tulee omansa noutamaan taivaan kotiin. Raamatussa sanotaan, että tulee vaikeita aikoja.

Luukkaan evankeliumissa 21:28 sanotaan näin: *"Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä."*

Kerrotaan Jeesuksen muuttavasta voimasta niin paljon kuin mahdollista ja rohkaistaan toinen toisiamme siitä todellisuudella, että parempaa on edesspäin. Meitä odottaa taivas, Uusi Jerusalem.

Sanassa sanotaan monessa eri paikassa, Valvokaa

siis, sillä ette tiedä päivää ettekä hetkeä, milloin se pasuuna soi.

Outi lauloi vielä puheensa jälkeen oman tekemänsä laulun, "Pian Pasuuna soi."

Lopuksi Pastori Kimmo Nurmi iloitsi myös 100-vuotiaasta lehdestä ja sen sanomasta.

Hän luki Jesaja 43.19: *"Katso, minä teen uutta; nyt se puhkeaa taimelle, ettekö sitä huomaa? Niin, minä teen tien korpeen, virrat erämaahan."*

Laulettiin yhteinen hyvä vanha laulu, "Kun me kohtaamme kerran."

Siirryimme ruokasalin puolelle missä pöydät notkuivat tarjottavaa. Nora Myra oli apureineen lointinut valtavat tarjoilut.

Saimme vielä keskustella ystävien kanssa kahvipöydässä nauttien ja samalla kuunnellen, kun Alex Tuppurainen soitti hienosti sellomusiikkia.

Niin päättyi tämä arvokas ikimuistoinen juhla, jota jääme muistelemaan vielä pitkäksi aikaa.

Muutoksen aika

Irmeli Rouhiainen

Meille jokaiselle on varmaan elämämme aikana tullut joku muutos, mistä emme ole erikoisemmin pitäneet. Ehkä jo lapsesta pitäen on ollut muut- toja, joita emme itse olleet va- linneet.

Muistan, kuinka vanhempani päätti- vät muuttaa etelästä pohjoiseen. Olin silloin kymmenenvuotias. Rakastin asua entisessä kylässä, missä oli ava- ruutta ja luonnonläheisyyttä. Mutta lapsilta ei tietenkään kysytty, haluat- teko muuttaa.

Oli kovaa jättää paikka mitä ra- kastin. En voinut moneen vuoteen käydä siellä entisellä koululla, mikä oli taakse jätetty. Vuosien kuluessa on sitten ollut monia muutoksia mit- kä olemme yhdessä puolisoni kanssa valinneet ja tehneet.

Monessa asiassa näemme muu- tosta. Esimerkiksi luonnossa vuo- denajat. Keväällä luonto puhkeaa kukkaan ja kaikki vihertää, on kau- nista. Tulee syksy, luonnossa värit

muuttuvat ja lopuksi kauniit värit puista katoaa. Talvella monin pai- koin on kaunista, kun puhdas lumi peittää maan.

Myös ihmisen elämässä tapah- tuu suuria muutoksia. Kun vuodet vierivät, huomaamme että muutosta tapahtuu. Emme enää ole niin nopeita kuin ennen. Kuulo, näkö ja muisti heikkenevät ja askel hidastuu.

Huomaamme että olemme tulleet elämän iltaan. Muistelemme usein elämää taaksepäin, millaista se on ollut. On asioita mitä emme halua muistaa. Ainakin tässä vanhuuden ajassa pitää jo tarkistaa missä vie- tämme iäisyyden. Sitä ei kannata yhtään siirtää, koska kukaan ei tiedä huomista päivää ja milloin elämäm- me päättyy täällä maan päällä.

Todistaja-lehti on 100 vuotta ja- kanut Jumalan Sanaa. Tämä lehti on ollut evankelista, joka on mennyt ko- dista kotiin, tuoden Hyvää Sanomaa. Uskon että monet sadat ovat lehden kautta löytäneet elämään tarkoituk- sen ja antaneet elämänsä Jeesukselle.

He ovat tienneet mihin menevät, kuoleman tullessa, Taivaan kotiin. Siellä ei ole enää mitään muutosten aikaa, vaan siellä on iankaikkinen elämä. On siis hyvin tärkeää laittaa asiat kuntoon, kun vielä olemme täällä ja varmistaa tie Taivaaseen.

Kiitämme todella Todistaja-lehteä ja siunaamme kaikkia toimittajia tämän 100 vuoden ajalta, jotka ovat uskollisesti lehteä toimittaneet. Kä- dessäsi on nyt viimeinen lehti. Jääm- me todella kaipaamaan lehteä.

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään

Tällä palstalla kerrotaan lyhyesti Ju- malan pelastussuunnitelma ja neu- votaankin, kuinka tullaan Jumalan lap- seksi.

1. Jokainen ihminen on syntinen. "Sillä kaikki ovat syntiä tehneet, ja ovat Jumalan kirkkautta vailla" (Room. 3:23). Synti hukuttaa ihmi- sen kadotukseen.

2. Jumala rakastaa sinua. "Sillä niin on Jumala maailmaa rakasta- nut, että hän antoi ainokaisen Poi- kansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16).

3. Jeesus on ainoa pelastaja. "Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä annettu, jossa meidän pitäisi pelas- tuman" (Apt. 4:12).

4. Sinun tulee katua syntejäsi, pyy- tää anteeksiantoa ja uskoa Jeesuksen sovitustyöhön ristillä ja henkilökoh- taisesti vastaanottaa Jeesus Kristus Herraksesi ja Vapahtajaksesi. Kun otat Jeesuksen vastaan, sinusta tulee Jumalan lapsi. "Mutta kaikille, jot- ka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niil- le, jotka uskovat hänen nimeensä" (Joh. 1:12). Tätä kutsutaan uudesti- syntymiseksi. "...joka ei uudestisy- ny ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa" (Joh. 3:3).

5. Rukoile näin:

Herra Jeesus, minä ymmärrän, että olen syntinen, ja uskon, että Sinä kuolit ristillä minunkin puolestani. Haluan nyt avata sydämeni oven ja ottaa Sinut vastaan Vapahtajakseni ja Herrakseni. Hallitse Sinä kaikkea tästä lähtien ja auta minua elämään Sinun tahtosi mukaan.

Jos olet rukoillut tuon rukouksen todella vilpittömästi, sinä olet nyt Jumalan lapsi, pelastettu ja mat- kalla iankaikkiseen elämään.

HEIJASTUKSIA TAIVASTIELTÄ

Riku Tuppurainen

Todistaja-lehden saavuttaessa 100-vuoden julkaisutoiminnan rajapyykin on syytä onnitella ja siunata kaikkia lehden entisiä ja nykyisiä toimituskunnan jäseniä, toimittajia, kirjoittajia, taittajia, oikolukijoita ja lehden asiamiehiä ja -naisia. Lehden toiminta on ollut tärkeä osa Suomalaista helluntaierätystä Pohjois-Amerikassa ja laajemminkin. Sen kautta on taivastien hyvää uutista levitetty tuhansille lukijoille vuosisadan ajan.

Alex, Riku ja Anne Tuppurainen

Pastori-pariskuntana olemme saaneet palvella Thunder Bayn, Toronton, ja Vancouverin suomalaisissa seurakunnissa. Jokaisella paikkakunnalla olemme olleet todistamassa Todistaja-lehden korvaamatonta panosta saavuttaen suomalaisia lukijoita evankeliumin sanomalla.

Lehti on toiminut ”kättä pidempänä” aktiolaisten ja evankelistojen työssä. Sitä on toimitettu suomalaisiin asuntoloihin ja hoitolaitoksiin kaikkien saataville. Lehteä on jaettu erilaisissa suomalaisissa tapahtumissa. Monet ovat tilanneet sen ystävilleen lahjaksi ulkomaita myöten. Ja onpa järjestetty paikallisia kampanjoita lehden välityksellä suomalaisväestön saavuttamiseksi evankeliumilla.

Lehden sivuilla olleet lukemattomat kirjoitukset – Jumalan uskollisuudesta, henkilökohtaisista todistuksista, uskoontulo kertomuksista, paranemisihmeistä, aina lähetystyön jännittäviin tapahtumiin – ovat olleet rikasta, uskoa kasvattavaa ja voimaannuttavaa luettavaa.

Olemme kuulleet usein kuinka Todistaja-lehden ilmes-
tymistä on odotettu; lehden saapuminen on ollut monelle
kuukauden kohokohta avaten ikkunoita koko Pohjois-
Amerikan mantereeseen seurakuntaelämään ja kertomuk-
siin taivastieltä.

Iso osa suomalaista helluntaiseurakuntatyön histori-
aa on ollut Todistaja-lehden julkaisutoiminta, joka on nyt

jäämässä lukijoiden muistoihin. Ei siksi, etteikö löytyisi
kerrottavaa, vaan siksi, että suomenkielisten lukijoiden
määrä Pohjois-Amerikassa on pienentynyt.

Lehden 100-vuoden heijastukset taivastieltä ovat nyt
päättymässä tämän kuluvan vuoden 2025 loppuun. Mutta
tässä samalla tulee esille asian ydin: Evankeliumin to-
distus ei pääty lehden julkaisutoiminnan päättymiseen.
Vaikka haikeana jätämme Todistaja-lehden, se samalla
kehottaa meitä jatkamaan Todistaja-lehden rikasta le-
gendaa – olla elävänä Todistajana Kristuksen kirkkaasta
evankeliumista.

Näinhän Jeesus sanoi myös opetuslapsilleen: ”Ja kun
Pyhä Henki tulee teidän päällenne niin te tulette olemaan
minun todistajiani” (Apt. 1:8).

Heijastetaan taivastietä edelleen Jeesuksen sanojen
mukaisesti – sitä olemme helluntaiseurakuntina tehneet
Todistaja-lehdenkin kautta 100-vuotta!

100-vuotista Todistaja-lehteä onnitellen,

Riku ja Anne Tuppurainen

Vancouver, BC

riku.tuppurainen@paoc.org

<https://paoc.org/mission-global/donate/RikuTuppurainen>

95-vuotisonnittelut Toronton Saalemille!

Haluamme onnitella TORONTO SAALEM seurakuntaa virstanpylvään saavuttamisesta. Seurakuntanne on palvellut niin monia suomalaisia vuosien varrella tuoden Jumalan Sanaa uskollisten palvelijoiden kautta.

Kiitos, Toronto Saalem Church, uskollisesta palvelustanne niin monien vuosien ajan. Kiitos, että olette tukeneet Todistaja-lehteä merkittävällä tavalla! Mission Press Society'n hallituksen puolesta haluan kiittää teitä uhrautuvasta palvelusta vuosien varrella!

Erityiskiitos Reino Partaselle, joka on ollut 50 vuotta Todistajan yhteyshenkilönä. Olet hoitanut tehtäviäsi uskollisesti ja viimeiset vuodet olet tehnyt sitä Sipa vaimosi kanssa. Taivaan Isä palkitkoon kaiken vaivannäkönnne. -OA

16.11. järjestettiin Toronton Saalemilla 95-vuotisjuhlat, jossa ylistettiin Herraa lauluin ja sanoin. Kuvassa juhlan kunniaksi koottu Saalemin kuoro. Musiikillista ylistystä ohjelmaan toivat myös Bayview Family Churchin Worship -ryhmä sekä Tapio Rukkila, Sarah Rytkönen ja Tuula Haikonen. Kuvat: Saalem/Facebook

Sarah Rytkönen, Tapio Rukkila ja pianon takana Tuula Haikonen

Pastori Paavo Korpela

Pastorit Miriam Kemppainen ja Jason Luscombe

Pienen pojan joulun hyvä teko

Herman Blomerus

Blomeruksen nuori perhe Vancouverissa.

Kerrotaan pienestä pojasta, jolla oli naapurina vanha mies. Poika oli kuullut vanhempiensa kertovan, kuinka vanhus oli ihan äskettäin jäänyt yksin vaimonsa kuoltua.

Kun poika näki vanhuksen istuvan tupansa rappusilla kyyneleet silmissään, hän kiipesi hänen syliinsä ja istui siinä. Myöhemmin äiti kysyi pojaltaan, mitä sinä sanoit tuolle vanhukselle. Poika vastasi äidilleen, en mitään, minä vain autoin häntä itkemään.

Mikä ihana teko se olikaan tuolta pieneltä pojalta, hän teki jotain sellaista, minkä me aikuiset unohdamme kiireittemme keskellä. Hän ymmärsi, että joskus on vain parasta olla hiljaa toisen ihmisen rinnalla ja auttaa häntä omalla läsnäolollalla. Meillä tahtoo olla liikaa sanoja sanottavana silloin kun pitäisi olla vain hiljaa. Vapahtajamme kiireettömyydessä oli jotain ylivertaista. Hän ei koskaan hätäillyt.

Kun Jeesus oli menossa Jairuksen kotiin, ihmiset yrittivät hoputtaa häntä, koska tiedettiin, että apua todella tarvittiin. Mutta näimme kuinka Jeesus odotti aivan rauhallisena. Hän tiesi, että tuo onneton naisparka oli kuluttanut kaiken omaisuutensa eri lääkereille, saamatta apua. Nainen tulee nyt kaiken väen tungoksen keskeltä ja hokee

Pohjois-Amerikan Suomalaisten seurakuntien Kesäkonferenssi pidettiin vuonna 2019 elokuun alussa Sault Ste. Mariessa, Ontariossa. Sen yhteydessä vietettiin Sault Ste. Marien seurakunnan 80-vuotisjuhlaa. Juhlassa kuultiin Helenan ja Hermannin ihanaa yhteislaulua. Veli-Herman sai taivaskutsun ja muutti tästä ajasta iäisyyteen 20.09.2019.

mieleessään, kunhan vaan saan vaikka koskettaa Jeesuksen viitan tupsua, minä tulen terveeksi – ja niin todellakin tapahtui. Sitten Jeesus vielä hätäilemättä kutsui naista ja sanoi hänelle muutaman armollisen sanan ja nainen sai iloitien palata kotiinsa saatuaan terveytensä takaisin.

Ei Jairustakaan unohdettu, vaan sopivalla ajalla Vapahtajamme saapui ja osoitti valtasuuruutensa ja voimansa.

Ihmisinä meidän tehtävämme on luottaa Jumalan aikatauluun. Tämä, joskus niin pitkältä tuntuva odotus, valmistaa meitä vastaanottamaan avun ja siunauksen, jonka hän sitten antaa tulla osaksemme. Mikä onkaan tänä joulunaikana sinun sydämesi kaipaus, kerro se Jeesukselle. Hän, jos kuka on uskollinen ja antaa sinun kokea riemullisen joulun Hänen yhteydessään.

Tämä oli Hermanin joulukirjoitus vuodelta 2016 Järvenpään Saalemissa. Siirtolaistyö oli Hermanille sydämen asia. Viisitoista vuotta hän sai palvella Kanadan seurakuntia! Hän oli Todistaja-lehden ahkera lukija ja kannustaja.

**Kiitollisina teille kaikille rakkaudestanne ja tuestanne,
Helena, Pricilla ja Roger perheinen**

Ensimmäinen Joulumuistoni

Airi Tomminen

”Joulu, joulu tullut on, juhla armahainen, siitä riemu verraton, ilo autuainen.” Pienen, alle kolmevuotiaan tytön sydän oli riemua tulvillaan, eikä pitkän laulun sanojen oppiminen tuottanut vaikeuksia. Olihan juuri ennen joulua tullut tieto, että isä pääsisi kotiin kohta joulun jälkeen. Silloin laulaisin tämän laulun yllätyksenä isälle.

Joulun odotusta oli isojen siskojenkin mielissä eikä äidinkään silmät olleet enää kyyneleiset. Vuosi 1941 oli koetellut äidin voimia aivan äärimmilleen, isän ollessa rintamalla - siellä jossakin. Olihan äidin harteille jäänyt evakkotaipaleen huolet ja murheet. Suurena apuna oli kuitenkin Katri, joka huolehti lapsista. Myös uutta pieno-kaista odotettiin perheeseen maaliskuussa. Juhlan tuntua lisäsi vielä tieto, että keväällä olisi mahdollisuus muuttaa takaisin kotiin, Karjalaan, Siisialan kylään.

Äitini oli ahkera ihminen ja kaiken muun touhun keskellä hän ehti pitää päiväkirjaa. Hänen muistelmistaan löysin kohdan, joka kertoo sotajoulun tunnelmista.

”Pieni perheemme, kolme tyttöä, Katri ja minä vietimme iloisen ja hyvän joulun. Oli pieni pala sianlihaa, riisipuuroa ja rusinakeittoa. Oli joululahjokin, pienet syvät mansikkakoristeiset lautaset. Oli vielä joulukuusikin. Olihan nyt iloa, kun saisimme isän joulun jälkeen kotiin. Joulupyhien jälkeen alkoi jännittävä odotus. Vanhemmat tytöt alkoivat ahkerasti käydä linja-autoasemalla Voikkaan keskustassa. Kerran autonkuljettaja kysyikin, että ketä ne tytöt oikein odottavat. Meni monta päivää ja ihmettelimme, miksi isä ei tule. Kirje tuli aikanaan ja siinä isä kirjoitti, että edellisenä päivänä, kun piti päästä pois, vihollinen hyökkäsi. Nyt tuli pettymys pieneen kotiin. Kolmevuotias Airi seisoo kuusen vieressä ja valittaa: ”Miksi minun isän pitää olla aina sotassa!”

Oli kulunut muutama viikko, kun eräänä aamuna meitä odotti suuri yllätys. Isä oli tullut yöllä kotiin! Ei silloin haitannut ollenkaan, että joulu oli aikoja sitten ohi, kun aamulla aikaisin, isän sangyn vieressä lauloin tuon kauniin joululaulun alusta loppuun. Kaikki ikävä ja pettymys oli poissa. Isän iloiset kasvot korvasivat kaiken. Elimme silloin myös todeksi viimeisen säikeistön sanat: ”Vaikka vainen maailma, myrskyn lailla pauhaa. Sydämemme levoissa, nauttii joulun rauhaa.”

Maailmassa oli sota, mutta siitä huolimatta sai isämekin tuntea sinä aamuhetkenä Joulun Herran läsnäoloa ja kodin suloista rauhaa.

Laesharjun perhe, Voikkaalla 8.2.1942.
Vas. Raina, Hagar-äiti, Armi, Airi ja Esko-isä.

Tästä ensimmäisestä joulumuistostani kului viisikymmentä vuotta, kun vanhempani saivat muuttaa parempaan jouluun. Taivaan Isä kutsui heidät kotiin, jossa ei tarvitse pelätä sotaa.

(Kirjoitus vuoden 1995 Joulusanomasta)

ON HYVÄ TAHTO IHMISTEN LAHJOISTA MIELUISIN

Viljo Perttula 12.2024

Ens' joulu evakossa silloin vietettiin
Talvisota kylässämme pauhasi jo niin
Pakkanen ol' purevaa mut silti kestettiin
Villavasuo suojan antoi, reessä matkattiin.

Kun talvisota loppui, päästiin kotiin muuttamaan
Vieressä jo ryssänraja, puna-armeija
Vaikka oltiin kotona ol' mieli apea
Joulu rauha oli silti koti-tuvassa.

Koti, perhe elämänsä laittoi kuntohon
Vuoden päästä evakkoon taas lähdeittävä on
Teille veljet veteraanit, lotta sisaret
Suojeli taivas Isäinmaata teidän kanssanne.

Suomi silloin rukoili ja maataan rakasti
Kun kansa nöyrytyi anoen, niin Herra armahti
Jatkosota riehui, melkein koti ovella
Evakkovirrat vaelsivat kylän kujilla.

HARJULAN ISÄNNÄN PELASTUS

Eino O. Ahonen (Joulusanoma 1966)

Tänään oli joulupäivä. Ja sen kunniaksi hän oli avannut radion ja kuunnellut joulusaarnaa. Ei se saarna mitenkään erikoinen ollut, mutta siinä oli kuitenkin ollut lause, joka oli kuin valaanpyytäjän harppuuni heitetty hänen tuntoonsa. Se oli tuo tuttu kohta jouluevankeliumista: ”Teille on syntynyt Vapahtaja.” Ja niin kuin haavoitettu valas törmäilee sinne tänne aavalla ulapalla, niin nyt Harjulan nuori isäntäkin törmäili avaran tupsansa lattialla tunnossaan kipeää tekevä sana, josta ei oikein tolkulle päässyt ”Teille on syntynyt Vapahtaja.”

Mitenkä tuo niin kaunis ja ihmeellinen julistus osasi tehdä niin kipeää hänen sisimmässään. Mitenkä se voi vaatia antavalla sanonnallaan häneltä pois niin äärettömän paljon.

Eikö siinä julistettu Jumalan antamaa lahjaa, mutta miten se tuolla tavalla vaati pois pantavaksi kaiken sen, mitä tähän asti oli jonakin pitänyt ja josta maalaiselämän harmauteen iloa oli saatu. Eikä se vaatinut vain näitä, se vaati itselleen myöskin koko miestä, Harjulan talon nuorta isäntää.

Mutta hänen siinä kävellessä jouluisessa tuvassa käsittämättömässä hädässä, singahti kuin jostakin avaruudesta kumma valkeus hänen sisimpäänsä. Tuli yhtäkkiä niin hyvä olla. Mistä se tuli, sitä hän ei käsittänyt, mutta silloin se tuli, kun hän sisimmässään oli tehnyt päätöksen ”Herra, minä tahdon.

Oli tämä nyt mitä tahansa, mutta Sinun omaksesi tahdon sittenkin tulla. Vapahtaja - ole myöskin minun Vapahtajani!” Kävely taukosi. Jotakin oli ratkennut hänen sisimmässään. Hän oli kääntynyt, pelastunut. Hän oli samalla tiellä kuin hänen Elsansakin oli.

Ei hän oikein tätä vielä käsittänyt, mutta vaistosi ja tunsi sen niin selvästi kuin pakkaneen tai lämpö tunnetaan tai yö ja päivä toisistaan erotetaan. Mutta jos tämä oli sitä kääntymystä, niin ihanaa tämä oli, ja jos tämä oli sitä pelastusta, niin totisesti siunattua tämä oli!

Nyt voi jo istuakin, istua sille vanhalle paikalle uunin vierustalle, jossa aina tuli piippua imeskeltyä. – Niin piippua. Mutta nythän sitä ei enää tarvitse. Eihän sen polttaminen sovi tähän uuteen olotilaan. Mutta kuinka sen nyt näin yhtäkkiä voisi heittääkään, kun sitä jo niin monet vuodet polttanut? Jäisikö tuo kerralla?

”Teille on syntynyt Vapahtaja”, alkoi jälleen soida hänen sielussaan. Ei nyt enää haavoittavana harppuunana, vaan siunattuna vapauden julistuksena – Sinulla on Vapah-

taja, joka vapahtaa kaikesta, piipuistakin. Kiitos Herralle!

Tuolla kaapin päällä on piiput ja Jymy-topat, nyt ne joutavat sieltä. Nyt kukistuvat epäjumalien alttarit. Nyt siivotaan kirjahyllykin. Harjulassa pidetään oikea suursiivous, vasta joulupäivänä! Edvin nousee ja hakee säkin. Siihen hän pistelee roskaromaanit ja joutavat ajanvietelehdet. Säkkiin solahtavat piiput ja tupakkajässäkät.

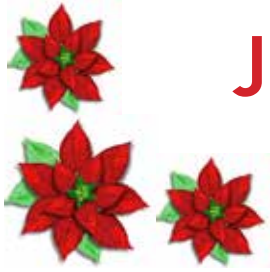
Ulkorakennuksessa liedessä palaa tuli, ja sinne suuntaa Edvin askeleensa. ”Parempi, että jumalattomuus palaa uunissa kuin sielu helvetissä,” hän päättelee ja heittää kirjan toisensa jälkeen pesään. Hitaasti säkki tyhjenee ja sen mukana polttajan mielikin kevenee. Viimein on jäljellä vain yksi esine, uusi hopeahelainen piippu. Tulenliekit roihuavat iloisina liedessä, mutta Edvin punnitsee kädesssänsä hopeahelaistansa.

On kuin tappiolle joutunut pahahenki olisi tehnyt viimeisen epätoivoisen yrityksensä. – Hulluahan tuollaista on polttaa! Niin kalliskin oli, ja kauniskin on, hopeahelainen ja arvokas. Tuota pitäisi vaikka koristuksena kaapin päällä. Sääli sitä on tuleen heittää. Vaikka ei sitä polttaisikaan, niin olisihan kuin joku muisto ikään.

Kun Edvin vielä istuu tulen ääressä punnitien piippuaan turpeissa maamiehen sormissaan, aukenee ovi ja eräs uskova, kuin Herran lähettinä astuu sisälle. Ihmeissään hän katsoo Harjulan nuorta isäntää, tyhjää säkkiä ja piippua punnitsevaa kättä. Mutta pian on tulija tilanteen tasalla.

– Tuoko sinua pitää ja tuonko takia jäisi parannus kesken, hän kysyy.

– Ei tämä enää pidä, sanoo Edvin päästen kuin lumouksesta irti. Ja onnellisena kävelee nuori isäntä kohta vieraansa kanssa päärakennuksen puolelle kädesssänsä tyhjä säkki. Hän tunsi nyt olevansa vapaa, sillä olihan hänellekin syntynyt Vapahtaja.

Joulupäivän jumalanpalvelus Maasai-kirkossa Lenjanin kylällä

**Meru-vuoren rinteellä sijaitsevas-
ta Maasai-kirkosta purkautuu iloi-
nen lasten joukko, kun saavumme
pastori Paulon kanssa kirkon pihal-
le. Pyhäkoulu on juuri loppunut, ja
lapsilla on käsissään pussit, jotka
sisältävät tikkareita ja karamelleja.
Joulupussit.**

Monille Maasai-heimon lapsille tämä on heidän ainoa joululahjansa. Korealaiset lähetit ovat jo vuosia pitäneet pyhäkou-
lua tässä kirkossa, ja lapsia pyhäkoulus-
sa on toista sataa. Maasai-kylän lapsille
sunnuntainen pyhäkoulu on viikon kohokohta. Erikoises-
ti nyt jouluna, kun kaikki saavat omat joulupussinsa. Osa
lapsista jää kirkkoon, toiset juoksevat majoihinsa. Iloit-
sen, että Jumalan Sanaa kylvetään näiden lasten sydämiin.

Joulupäivä oli valjennut sateisena. Minua oli pyydetty
pitämään joulusaarna pastori Paulon johtamassa pienessä
kirkossa, joka koostuu pääasiassa Maasai-heimon naisista
ja lapsista. Kirkko sijaitsee läheisellä vuorella. Tie on
sateen takia mutainen ja liukas. Laitan nelivedon päälle
ja jatkamme hitaasti vuoren rinnettä ylöspäin. Jonkun
matkan päässä huomaamme, että tiessä on ammottavan
syviä uria. Ajaminen ei onnistu. Niinpä jätämme autom-
me läheisen talon pihaan, ja jatkamme kipuamista kohti
kirkkoa jalkapatikassa.

Nyt on joulu, mietin. Joulua ei huomaa mistään tässä
vuoren rinteellä sijaitsevassa Maasai-kylässä. Ei ole jou-
luvaloja, ei joulukuusia, ei koristeita. Kirkossa voidaan
laulaa joululauluja, kuorojen sepittämiä, usein Raamatun
tekstiin. Minä olen valmistanut joulusaarnan. Puhun en-
kelin viestistä kolmelle eri Jeesuksen syntymän vaiheisiin
liittyvälle henkilölle.

Tuodessaan viestiä Sakarially Johannes Kastajan
syntymästä, enkeli aloitti sanomansa ”Älä pelkää”, roh-
kaisten jo ikääntynyttä, pelästynyttä pappi Sakariasta.
Teini-ikäinen tyttö, Maria, sai saman viestin, kun enkeli
ilmoitti hänelle Jeesuksen syntymästä.

Päivi Tuokkola

Myös Beetlehemmin kedolla lampaita
paimentamassa olleet paimenet saivat sa-
maisen viestin enkeliltä: ”*Älkää peljätkö!*”

Tämä on itse asiassa joulun ydin,
sanoma taivaasta koko ihmiskunnalle.
Älkää peljätkö, Messias on syntynyt!
Maailman Vapahtaja, joka tuli maail-
maan myös näitä Maasai-heimon asuk-
kaita varten. Tämä ympäristö on myös
paljon lähempänä alkuperäistä joulua,
ajattelen. Pienet Maasai-pojat paimenta-
massa lampaita ja vuohia majojen välis-
sä, vihreä ruoho, lämmin ilma. Ymmär-
rän taas kerran, että näissä Tansanian

maisemissa, köyhässä Lenjanin Maasai-kylässä olen pal-
jon lähempänä ensimmäistä joulua ja sen sanomaa.

Jumalanpalveluksessa on paljon laulua. Huomaan,
että tässä kirkossa arvostetaan lapsia. Lasten kuoroja on
useampia, ylistyksen johtaja on myös nuori tyttö. Lapset
liikkuvat vauhdikkaasti laulujen tahdissa, yleisö yhtyy
innokkaasti lauluun ja tanssiin. Mielessäni kuulen enke-
likuoron laulua, ”*Älkää peljätkö...*” Tempaudun mukaan
ja olen kiitollinen siitä, että saan viettää joulua yhdessä
näiden ihmisten kanssa.

Pastori Paulo johtaa jumalanpalveluksen lopussa mei-
dät yhteiseen rukoukseen. Sen jälkeen kävelemme laulun
tahdittamana ulos. Muodostamme piirin, ja käsittelemme
toisiamme. Tänään toivotamme vielä hyvää joulua.

Ihmiset alkavat hajaantua koteihinsa. Minut johdate-
taan viereiseen pieneen majaan, valkoiselle muovituolil-
le pastorin viereen. Yksi vanhempi Maasai-nainen, seu-
rakunnan diakoni, tarjoilee maitoteetä termospullosta.
Kolhiintuneesta peltimukista siemaimen teetä ja haukkaan
naisen ojentamaa valkoista leipää. Kiitän kauniisti ja toi-
vottelen vielä Jumalan siunausta.

Sitten lähdemme pastorin kanssa laskeutumaan vuo-
ren rinnettä alas autolleni. Hitaasti neliveto päällä ajelen
alaspäin kotiini. Toivotan pastorille hyvää joulua sydän
täynnä kiitollisuutta. Olen saanut kokea joulukirkon yh-
dessä Maasai-kristittyjen kanssa.

JOULU PYHÄSSÄ MAASSA

Kaarlo ja Maire Syväntö
(Joulusanoma 1961)

Photo-Alex-presa- UOBpZ3HuS88-unsplash.jpeg

Olen nyt asunut täällä Pyhässä Maassa yli 14 vuotta. Kun saavuin tänne 1947, ei Israelin valtiotakaan ollut silloin vielä olemassa. Lähellä Betlehemin syntymäkirkkoa asui niihin aikoihin suomalainen pioneirilähettiläs Elna Stenius, joka oli ollut täällä noin kolmisenkymmentä vuotta. Hän oli ensimmäinen oppaani ja iloitsi siitä, että Herra oli lähettänyt nuorempia työnjatkajia. Hän aavisti jo silloin, että hänen pitkä työpäivänsä oli pian päättyvä.

Hänen kanssaan kävin monta kertaa Betlehemin syntymäkirkossa. Elna kertoi minulle, että Turkin vallan aikana, vuoteen 1917, asti siellä oli aseistetut vartijat valvomassa järjestystä. Saattoi nimittäin tapahtua, että joulunaikoihin, jolloin monet kristityt viettivät joulua, kirkossa saattoi syntyä tappelu siitä, kuka saa ensimmäisen vuoron. Siksi muhamettilaisten täytyi aseitten voimalla pitää yllä järjestystä Vapahtajan syntymäkirkossa. Vielä nykyisinkin siellä on poliiseja valvomassa järjestystä, joulukirkossa.

Eräät ystävät, jotka eivät tiedä tilannetta täällä, saattoivat kirjoittaa meille joulunaikoihin tähän tapaan. ”Kyllä mahtaa olla ihanaa viettää joulua siellä Pyhässä Maassa.” Ja ihmeellistä se onkin, kun joulupäivää ei ole koko virallisessa kalenterissa, se on siinä vain tavallinen arkipäivä. Erikoisesti juuri joulunaikaan tulee tämän tilanteen traagillinen puoli esille voimakkaasti.

Kristityissä maissa on monenlaista joulun valmistelua. Kouluista on lomaa ja jokainen pyrkii jouluksi kotiinsa. Jouluna annetaan lahjoja ja iloitaan niistä, ja ainakin lap-

sille koetetaan keksiä vaikka minkälaisia iloisia yllätyksiä.

Juuri siellä, missä taivaallinen enkelikuoro ilmoitti Vapahtajan syntymästä ja missä Hän eli ja vaeli ja suoritti kalliin lunastustyön koko ihmiskunnan hyväksi, juuri siellä vallitsee tällä hetkellä pimeys. Ei näy jouluvaloja, ei ole kynttilöitä, mutta mikä on vielä surullisempaa, ei ole myöskään valoa eikä iloa ihmisten sydämissä. Kuinka tämä voi olla mahdollista? Sitä mekin olemme joutuneet monta kertaa kysymään, ja erikoisesti joulunaikoina, jolloin koko kristikunta iloitsee ja juhlii ainakin ulkonaisesti Vapahtajan syntymäjuhlaa.

Täällä Genessaretin rannoillakaan ei ole montaa kotia meidän kotimme lisäksi, jossa vietetään joulua. Ja juuri täällä Vapahtajamme eli, vaeli ja opetti kansaa ja paransi ja auttoi heitä. Mutta tänä päivänä ei Häntä tunneta eikä tunnusteta täällä oman kansan keskuudessa.

Kun sinä, rakas ystävä, taas tänäkin vuonna valmistelit joulua ja nautit joulujuhlasta, niin muista tätä kansaa, joka antoi meille Vapahtajan, joulun ja koko Raamatun. He itse vaeltavat pimeydessä. Mieti mitä olet tehnyt sen kansan hyväksi, jolta me olemme saaneet jouluevangeliumin. Oletko muistanut heitä esirukouksin?

Nyt kun vietät joulua, älä unohda, että Jeesus oli juutalainen ja jouluevangeliumi, jota luet, on juutalaisten kirjoittama, niin kuin koko Raamattukin. Samalla tahdomme täten kiittää kaikkia niitä ystäviä, jotka kuluneen vuoden aikana ovat tavalla tai toisella auttaneet meitä leviämään joulun evankeliumia Herran omaisuuskansan keskuuteen.

Rakkaat terveisemme täältä Genessaretin rannalta. Siunattua joulua teille kaikille!

Joulukirje ystävälle

Raina Salakka

Sytytän kynttilöitä tänä vuonna. Ilon kynttilöitä surusta huolimatta. Toivon kynttilöitä sinne missä on epätoivoa. Rohkeuden kynttilöitä sinne, missä on pelko aina lähellä. Rauhan kynttilöitä myrskyjen runtelemiin päiviin. Armon kynttilöitä helpottamaan raskaita taakkoja. Rakkauden kynttilöitä inspiroimaan kaikkea elämistäni. Kynttilöitä, jotka palavat koko vuoden.

Tänä vuonna on joulukortin takana vanha enkelikuva vuodelta 1953 – 69 vuotta sitten. Paljon on tapahtunut vuosien aikana ja mieleeni tulee muistoja vuosien takaa. Kaikkein paras muisto on varmasti vuodelta 1954.

Oli kaunis kesäinen ilta, heinäkuussa. Asuimme silloin Torniossa. Vanhempani asuivat Ylivojakkalassa, jossa isäni oli opettajana. Menimme siellä käymään. Vanhemmillani oli tapana iltaisin polvistua rukoilemaan. Äitini sanoi minulle ”Raina, etkö sinäkin tulisi meidän kanssa rukoilemaan ja etkö sinäkin haluaisi antaa elämäsi Jeesukselle.” Hetken aikaa mietin ja sitten menin heidän luokseen. Mieheni Sakarikin tuli siihen ja hänkin halusi antaa elämänsä Jeesukselle. Polvistuimme kaikki yhdessä ja isä ja äiti rukoilivat meidän puolesta.

Olin ikkunan edessä polvillani ja aukaisin silmäni ja katsoin taivaalle. Yhtäkkiä näin Jeesuksen. Oli niinirkas valo, joten kasvoista ei saanut oikein hyvin selvää. Mutta näin Jeesuksen kädet, jotka olivat minua kohti ojennettuina, aivan kuin Hän olisi sanonut. ”Tule lapseni.” Silloin tiesin, että Hän otti minut lapsekseen ja antoi kaikki syntini anteeksi. Olin tietenkin ihmeissäni, miten

juuri minä sain kokea ja nähdä niin ihanan näyn.

Muutama kuukausi **taman** jälkeen menimme kotikoukseen Torniossa. **Meitä** oli iso joukko menossa ovesta sisälle. Joku nainen oli siellä kauempana, ja hän huudahti, ”Enkeli tuli!” Hän näki jonkun takana enkelin. Jokainen tietenkin halusi tietää kenen takana se enkeli oli. Sitten hän näytti minua. Olin tietysti hyvin iloinen, kun se enkeli oli minun takana, minulla oli oma suojelusenkeli. Kyllä sillä enkelillä onkin ollut kova työ kulkea perässäni vuosien varrella, mutta hyvin hän on tehtävänsä hoitanut ja siitä olen hyvin kiitollinen.

Vuodet ovat vierineet ja Sakarikin on päässyt jo taivaan kotiin. Olin toivonut, että näkisin Sakarista unta. Ja näinkin, oikein selvän unen. Oli aamu ja heräsin siihen, kun Sakari seisoivatatekaapin edessä ja etsi jotain vaatteita. Kysyin, minne sinä lähdet? Hän ei vastannut mitään. Hän seisoiselin minuun päin. Kysyin, voinko minä tulla mukaan? Hän vastasi lyhyesti: ”Et voi tulla.” Sanoin vielä, että laitan nopeasti päälleni, että ehdin mukaan. Taas hän sanoi: ”Et voi tulla.” Sitten hän lähti.

Nousin unessani ylös ja menin ikkunasta katsomaan, minne päin lähtee. Hän lähti kävellen oikealle päin. Katselin, kun hän hitaasti käveli. Yhtäkkiä hänen viereensä ilmestyi pieni poika. Sakari kumartui hänen puoleensa, he juttelivat vähän aikaa. Sitten se pieni poika otti Sakaria kädestä kiinni ja niin he lähtivät yhdessä kulkemaan ja katosivat näkyvistäni.

Herätessani muistin heti unen. Ajattelin, että se pieni poika oli varmaan se lapsi, joka oli meille tulossa, mutta ei syntynyt tähän maailmaan. Oli ihana siinä unessa, kuinka se pieni poika tuli hakemaan Sakaria ja nyt hankin sai kaipaamansa pojan. On haikaa olo, kun sitä aikaa muistelen.

Maaailmassa on niin paljon surua ja tuskaa. On sotaa, sairauksia ja monilla ikävä, kun joku läheinen on kuollut. Näin on aina ollut, mutta tuntuu, että nykyisin on vielä enemmän. Emme voi muuta kuin rukoilla voimia ja apua jokaiseen päiväämme. Joululähestyy ja se tuo mukanaan monia muistoja, lapsuuden jouluja y.m.

Lapsena olivat lahjat tärkeitä. Nyt ei enää ole. Toivon kuitenkin, että voisimme tänä jouluna laulaa, ”Kiitos sulle Jeesuksemme, kallis Vapahtajamme, kun Sä tulit vieraaksemme, paras joululahjamme.” ”Joulun enkelit kanssamme kulkee, ihmisäänen kuoroonsa sulkee.”

Jouluna 2022, terveisin Raina (Salakka)

MINNE KULJET MATKAMIES?

Ritva Saukko

”Kiitavi aika, vierähtävät vuodet, mies polvet vaipuvat unholaan.” Niinhän laulamme rakkaassa tutussa laulussa. Miten totta se onkaan! Ja miten sen ymmärrätkään syvästi, kun itse olen ikääntymässä ja ihmettelemässä vuosien nopeaa kulkua.

Ovatko meille rakkaat suomalaiset maamiehemme ymmärtäneet hoitaa ajallisten asioiden ohessa taivasasiansa varmaan kuntoon? Vanhana ja heikkona ei ole enää helppoa hoitaa ajallisia asioita. Apua on kyllä saatavana.

Mutta, ”Kuinka on sun sielu laita, minne kuljet matkamies,” lauletaan eräässä laulussa. Se on asia mikä pitäisi hoitaa kuntoon viipymättä. ”Älä jätä tuonnetmaksiksi elos’ on kuin unelma vaan.” Ethän tiedä lähtösi päivää etkä hetkeä, en tiedä minäkään. Se asia on yksin taivaallisen Isän tiedossa.

Voiko sen asian itse hoitaa?, kysyt. Kyllä voi. Siksi se on tärkein asia, mikä pitäisi hoitaa kuntoon. Jumala on

antanut meille vapaan tahdon valita, missä vietämme iankaikkisuuden. Voin sinulle vakuuttaa, että on turvallista elää koettelemuksienkin keskellä, kun on varmuus sydämessä, että asiat on hoidettu Jumalan kanssa.

Kehottaisin sinua kaikista huolistasi huolimatta rukoilemaan kanssani vanhan virren sanoin: ”Tule Jeesus nyt meitä vahvistamaan, Tule, virvoita voimalla taivaan. Sinun tietäsi auta sä vaeltamaan. Täällä tyytymään ristihin vaivaan. Tue uskoamme, tue toivoamme. Pidä sielumme tallella aina. Kuule huutomme, sinä auttajamme. Kuvas kallis sä sielumme paina.”

Amen

Erikoinen maraton

Jouni Tomminen

New Yorkin kaupungin maraton on tunnettu. Vähemmän tunnettu, mutta yhtä merkittävä on toinen yritys, mikä alkoi vuonna 1925 New Yorkin kaupungissa. Samana vuonna syntyi Totuuden Todistaja -lehti. Emme tiedä mitä oli toimittajan mielessä aloittaessaan tämän lehden, mutta tulos on nyt selvä. Todistaja ja Mission Press täyttää 100 vuotta.

Tulee mieleeni, että keitä olivat ne ensimmäiset lukijat? Miten monta lehteä painettiin ja mihin ne lähetettiin? Kenen kädet avustivat lehden tekoa? Nämä kysymykset jäävät vastaamatta.

Iloitsemme, että Pekka Nuutisella oli näky aloittaa tämä lehti. Vuosisata on tuonut tullessaan monenlaista, oli lama-aikaa, sotia, iloa ja surua. Kaiken keskellä Todistaja-lehdellä oli lohduttava ja yhdistävä vaikutus lukijoille. Kuitenkin olemme nyt loppusuoralla; on odotettu lehdentuloa vuosi toisensa jälkeen. Siitä luettiin tutuista menoista, ystävistä, seurakuntien suunnitelmista, yhteisistä juhlista, vierailuista ja ym. Suomalaisten yhteydenpitäminen on jatkunut Todistajan sivuilla.

Yhdessä voimme tässä huomioida ja kiittää jokaista, joka on tehnyt oman osuutensa, että lehti on saavuttanut sadan vuoden merkkipaalun: ensin kirjoittelijoille, aiheetta on riittänyt! Ja myös lukijoille! Ilman teitä tämä olisi päättynyt kauan sitten. Olette olleet uskollisia. Sen enempää emme voisi toivoa. Monet ovat tilanneet lehden ystäville, sukulaisille ja naapureille. Jumalan Sana on levinnyt. Kiitos nousee myös kannattajille. Taivaan Isä tietää teidän nimenne; lista on pitkä ja ei sopisi tähän artikkeliin. Teille sanomme: "Hyvin tehty!" Ilman teidän näkyänne, lehteä ei olisi voitu toimittaa.

Toimittajia on ollut useampia. Teidän työnne on ollut arvokasta. Emme tiedä mitä haasteita on ollut vuosien aikana. Siitä huolimatta lehteä painettiin ja se saapui lukijan käteen. Jokainen toimittaja voisi kertoa oman tarinansa. Niitä olisi mukava kuulla. Iloitsemme myös taustahenkilöistä. Postituspäiviä on pidetty monenlaisissa tiloissa. Varmaan niistä hetkistä on jäänyt hyvät muistot. Monet ovat tehneet työtä taustassa, ilman suurta huomiota. Jos matkustit Todistajan asialla, on se myös ollut arvokasta.

Jouni Tomminen

Nyt on Todistajan viimeinen lehti saapunut koteihin. Ymmärrän, että monella on haikea mieli. Kun ajattelin tätä niin tuli mieleen mitä maraton juoksija tekee, saapuessaan loppusuoralle. Hän nostaa kädet korkealle yleisön ottaessa myös osaa. Niin teki myös Lasse Viren Montrealin Olympialaisissa. Meillä on mahdollisuus tehdä samoin. Korotamme kädet korkealle. Muistan miten ylpeä olin, muiden mukana, kun suomalainen voitti kultamitalin.

Olemme matkustanut pitkän taipaleen. Emme unohda, että Taivaan Isä on pitänyt huolta. Lukiessasi tätä viimeistä lehteä, voit mielessäsi olla osana tässä maratonissa. Voimme yhdessä korottaa kädet ylöspäin. Tämä ei ollut yksilösuoritus vaan joukkumaraton.

CPM–Finland Baltiantyön päivitys

Antisemitismin yhä kasvava varjo

Toivo ja Marja-Leena Mäki

Kestoaiheemme antisemitismi on nykyisin nähtävissä kaikkialla, joka puolella maailmaa antisemitismi nostaa päätään. Jos siitä aiheesta tehtäisiin graafisia kaavioita, joita uutiskanssamme esittelevät joka päivä, kaikista mahdollisista asioista paitsi tästä antisemitismin aiheesta, niin näkisimme huimaa nousua viikoittain, joskus jopa päivittäin.

Erityisen selvästi näemme, että kysymys ei ole vain maasta eli Israelista, vaan jokaisesta juutalaisesta, joka on olemassa tällä planeetalla. Täällä ei uutisoida eri tasoilla kukoistavaa antisemitismia. Räikeimmät iskulauseet ja huudot eri maissa ovat äärimmäisen vihan täyttämiä, raakoja uhkauksia ja vaatimuksia siitä, miten päästä eroon juutalaisista. Näihin uhkauksiin ja iskuihin ei yksikään ”ihmisoikeusjärjestö” puutu, tai ”pöyristy” tai kauhistu niistä. Aiemmat terroristijärjestöt voitiin hävittää johtajia myöten, mutta kun terrori koskee juutalaisia, se onkin jo muuttunut hyväksyttäväksi.

Nyt on kuitenkin käynyt selväksi, että juutalaiset eivät enää suostu jonottamaan hiljaisina jonoissa ammuttavaksi tai kaasutettavaksi kaasukammioissa. He ovat päättäneet pitää puolensa. Kuka meistä voi mennä sanomaan heille, että heillä ei ole oikeutta elää...missään maailman kolkassa. Mitä jos esim. suomalaiset olisivat samassa tilanteessa? Jos kaikki otsikot ”huutaisivat” mitä suomalaiset ovat jälleen tehneet puolustaessaan maataan hyökkääjiltä. Kaikki heidän syyllistämisenä, ilman, että tarkistetaan väitteiden todenperäisyyttä, luotettavista lähteistä. Ajatelkaapa tilannetta, jossa uutistoimistojen levittämä ”uskottava uutisointi” tulisi vaikkapa trollitehtailta.

Nyt, jos suomalaiset kertoisivat jotakin muuta, niin ehdottomasti uutisissa kerrottaisiin, että suomalaiset ”väittävät näin”. Jos joku suomalainen sattuisi kuolemaan, niin sehän olisi hänen oma vikansa tai yleensä suomalaisten vika sen tähden mitä he ovat mahdollisesti tehneet. Elämme aikaa, jossa ihmiset uskovat mieluummin valheen totuuden sijasta. Musta väitetään valkoiseksi ja valkoinen mustaksi. Ajatellaan, että kun juutalaiset saadaan poistettua maailmasta niin silloin vallitsisi rauha. Silloin voitaisiin sanoa, että Raamattu ei pidä paikkaansa. Totta on, ettei Israel ole virheetön. He tekevät virheliik-

keitä ja vääriä valintoja niin kuin kaikki muutkin kansakunnat. Jumala on kuitenkin valinnut Israelin kansaksi, jonka *kautta Hän on kirkastanut nimensä ja on edelleen sen kirkastava. Israelin kautta meille on tullut Jumalan Sana ja ”pelastus on juutalaisista”, Jeesuksen omien sanojen mukaan (Joh. 4:22).

Rukousaiheemme on, että maidemme johtohenkilötkin ymmärtäisivät Israelin aseman ja sen merkityksen Jumalan valitsemana kansana ja ottaisivat myös todesta Jumalan lupauksen siunauksesta ja kirouksesta, joka on kirjoitettu (1 Moos. 12:1–3).

Nyt maailman mullistuksissa etsitään kaikkialta muualta apua kuin Jumalan Sanasta, joka sanoo: Ps. 127:1 (Raamattu (1933, 1938) — ”*Jos Herra ei huonetta rakenna, niin sen rakentajat turhaan vaivaa näkevät. Jos Herra ei kaupunkia varjele, niin turhaan vartija valvoo.*” Meidän turvamme on ikiaikojen Jumalassa, joka valvoo Sanaansa. Hän ei torku, eikä nuku.

Arvostamme suuresti menneiden vuosien työtänne suomalaisten parissa koko Pohjois-Amerikan alueella ja haluamme sydämestämme kiittää Todistaja-lehteä yhteistyöstä ja näistä kuluneista vuosista. Omalta osaltamme, yhtenä monien joukossa, on ollut suuri kunnia saada olla mukana tässä sadan vuoden mittaisessa työssä Herran elopellolla, jonka lopulliset tulokset näemme vasta ikuisuudessa. Herran Sana ei tyhjänä palaja, siihen luottaen ja kaikesta tuestanne kiitollisina, jatkamme työtämme täällä vanhalla mantereella ja Israelissa.

www.cpmfinland.info

Toivoa ja mahdollisuuksia Ugandan naisille ja nuorille

Milla Happonen

Tänä jouluna tulee kuluneeksi 20 vuotta Caring Handsin perustamisesta. Olemme kiitollisia Jumalalle Hänen johduksestaan ja siunauksestaan näiden kahden vuosikymmenen aikana. Olemme nähneet lukemattomia tarinoita muutoksesta – nuoria ja naisia, jotka ovat löytäneet toivon, suunnan ja mahdollisuuden rakentaa paremman tulevaisuuden itselleen ja perheelleen.

Caring Hands voimaannuttaa haavoittuvassa asemassa olevia nuoria ja naisia (18–35 v.) tarjoamalla maksutonta kolmen kuukauden yrittäjyyskoulutusta. Opiskelijat oppivat käytännöllisiä taitoja, kuten tietokoneen käyttöä, liiketoimintasuunnitelman laatimista, budjetoimintia, kirjanpitoa ja asiakaspalvelua – taitoja, joiden avulla he voivat perustaa oman pienyrityksen tai työllistyä.

Emme jaa avustuksia, vaan rakennamme kestäväää taloudellista riippumattomuutta. Vuosittain noin 150 opiskelijaa valmistuu lisääntyneen itsevarmuuden, toivon ja uusien taitojen kera.

Erityinen kiitos kuuluu pitkäaikaiselle kumppanillemme Caring Hands Society Canadalle, jonka uskollinen tuki on mahdollistanut koulutustilojen hankkimisen ja työn jatkumisen. Vaikka rahoitus Afrikassa on viime vuosina vähentynyt, tarve kasvaa yhä. Luotamme silti Jumalan huolenpitoon ja tukijoiden anteliaisuuteen. Jos haluat tukea työtämme, voit tehdä lahjoituksen Caring Hands Society (Canada) -järjestön PayPal-tilille <https://www.paypal.com/nep/payment>

Flavia aloitti Caring Handsin avulla leipomo yrityksen.

www.caringhandsfinland.fi

Lähetysviesti Kari Rannalta

Kari ja Marika Rosenborg Rannalla oli jo kummallakin ennen heidän avioitumista alkanut lähetystyöhön suuntautuva ura. Naimisiin mentyään heidän ensimmäinen lähetysmatkansa oli Lake Worthin seurakunnan siunaamina Polynesianssa. Pitkän prosessin jälkeen työalueeksi tuli Meksikon Purépetshakansan vuoristoalue. Siellä he saivat olla koko Raamatun käännöksessä mukana kielitietelijöinä ja konsultteina.

He asuivat korkealla pienissä intiaanikyliissä, tutkien heidän kieltänsä ja tapojansa. Samalla he loivat verkoston sekä katolisten ja evankelisten kristittyjen että yliopistojen akateemikkojen kesken, joiden avulla he perustivat ja kouluttivat raamatunkäännöstiimin äidinkielistä purépetshoista. Koulutus kääntäjille järjestyi sekä Wycliffen sisarjärjestön SILin

että Yhdistyneiden Raamattuseurojen (UBS) avulla. UBS-konsultti tarkasti kaikki tekstit julkaisua varten.

Uusi testamentti vihittiin käyttöön 2012 ja Vanha testamentti on nyt valmistumisvaiheessa ja on jo saatavilla netissä, mm. YouVersion sovelluksessa (Bi-Purhe). Perheenä he joutuivat evakuoimaan Meksikosta huumesodan takia, ja jatkoivat etäältä käännöstiimin tukemista mm. ajoittaisilla matkoilla paikan päälle. Sitten he ovat myös palvelleet Tanskassa ja nyt taas Suomessa Wycliffe Raamatunkääntäjät ry:n järjestökonsultteina ja valmentaen uusia lähtijöitä eri puolille maailmaa.

Rantojen jatkuvaa palvelutehtävää voi tukea Wycliffe järjestön kautta sekä Kanadassa että Yhdysvalloissa.

www.wycliffe.ca
www.wycliffe.org
kari.ranta@wycliffe.fi

IS THIS AFRICA? OH, WOW!

Anne Lappalainen

What do we dread most of the time? Usually, it is tomorrow and the future. I know that, as I age, I dread infirmity and loss. This morning, though, I was thinking that it has been 50 years since we left Canada to embark on a life-changing journey to Africa.

It was 1975, and we were still young, and our churches had decided to send us to Ethiopia. But first, we were assigned a year in Saskatchewan for training, where a little white church awaited us and a small congregation of rugged, gentle Finnish people. We lived upstairs, and our five-year-old, Saara, had her own room. One night, she was feeling scared, and then she saw four angels surrounding her bed! God was there with us. During that year, I learned many things; how blessed I was to hold a Women's Bible Study and also take a course called "Bread Enough" from Prairie Bible Institute. The Lord was preparing my heart for the future. The Saskatchewan winter was very severe, and we had no water except from the neighbour.

After a tearful goodbye, we returned to our church family in Sault Ste. Marie, having left our little congregation in the capable hands of our Shepherds, Eino and Eeva Makelä. We then got four big metal drums and packed our belongings in them, including very large candles for life without electricity. It took them six months to arrive, and by then the candles were totally misshapen after going through the Suez Canal. Then, on July 13th, 1975, the long journey began. Just before we left, I had read the dearest Bible verses from John's Gospel chapter 10:4, "*When He has brought out all His own, He goes on ahead of them and His sheep follow Him because they know His voice.*"

As we travelled, first to Europe, and then over Ethiopia, we felt the scenery changing. We were leaving our comfort zone and tents of ease! The beautiful Ethiopian flight attendant was wearing her National dress. As the plane was circling down to land, I could see rivulets of mud coursing down the hillsides of red earth of my new country, and the tiny, round houses with thatched roofs. As we came out of Customs, we were met by Missionary

Anne ja Aulis Lappalainen

Smertsi Takkunen. There had just been a hailstorm, and there were heaps of hail everywhere. It was 10 degrees, and it felt so damp and cold after being 30 degrees in Canada. Is this Africa, oh wow!? That first week in Ethiopia was one of the hardest of my life. But, then we began our hard, long drive to our new home in Awassa to stay at the Orphanage run by Helmi and Airi Tuomi. After a dear welcome, we were taken to a little house, where we stayed in the same compound. And there on the wall was a little picture of the Shepherd going in front of His sheep as Oriental ones do. I just cried!

Our new life had begun in the land, to which the Lord had called us. In the morning, I woke up to a bird-song; little Weaver birds were busy making their nests and nearby was a tiny Paradise Flycatcher sitting on her tiny nest. There were bright Bougainvillea flowers everywhere. Perhaps this was Africa after all. It seemed that Jesus whispered to me, "Anne, life will be easier here than in Addis Ababa." Later on, we met the orphans, and some were so desperate for love. One, whose name was Else Gennet, cried on my lap for ages for her mother! It is so true, as it says in the book of James, that pure and undefiled religion is to visit orphans and widows in their affliction! Let us not be afraid, for the tender Shepherd does indeed go on before us!

Kairos-työ jatkuu Tansaniassa

Olen saanut olla yli viisi vuotta mukana Kairos-työssä Tansaniassa. Perustimme Kansallisen Koordinaatiotiimin (NCT) muutama vuosi sitten johtamaan laajentunutta työtä. Mieheni kuoleman jälkeen Kairos-työstä tuli minun uusi palvelutehtäväni.

Yli 100 maahan levinneen toiminnan kattojärjestö on Simply Mobilizing. Sen päätoimisto sijaitsee Filippiineillä. Tavoitteena on kouluttaa kurssien avulla kristittyjä löytämään oma paikka lähetystyössä: "God is on Mission and we are on a Mission with God".

Maailmassa on vielä lähes 7000 saavuttamatonta kansanheimoa, jotka eivät ole kuulleet sanomaa Jeesuksesta. Jokaisella kristityllä on tässä Jumalan missiossa oma paikkansa ja tehtävänsä.

Tansaniassa olemme viime vuosina keskittyneet järjestämään Kairos-kursseja kumppanikirkkomme FPCT:n (Free Pentecostal Church of Tanzania) Raamattuopistoissa. Vastaanotto on ollut innostunutta. Lisäksi olemme aloittaneet nuorille tarkoitetun Youth Kairos -kurssin ja erikoisesti pastoreille tarkoitetun Interface-lyhytkurssin.

Toimimme eri kirkkokunnissa ja olemmekin saaneet järjestää kurseja helluntaikirkkojen lisäksi luterilaisissa ja anglikaanikirkkoissa sekä myös baptisti- ja AIM (African Inland Church) -kirkkoissa. Tiimiimme kuuluu kouluttajia kaikista näistä kirkkokunnista. Kairos- ja muut SM-kurssit yhdistävät Kristuksen ruumista. Meillä on yhteinen tehtävä ja päämäärä toteuttaessamme Jumalan ikaikaista näkyä: viedä evankeliumi kaikille kansoille, niin että kerran Hänen valtaistuimensa edessä on edustus jokaisesta kansanheimosta ja kielestä. (Ilm. 7:9-10)

Haluamme Kairos-tiiminä olla mukana viemässä evankeliumia Tansanian saavuttamattomille heimoille, joita on vielä 24. Useimmat näistä ovat Intian Valtameren rannalla ja saarilla asuvia muslimiheimoja. Monet Kairos-kurssin käyneet ovatkin jo työssä noilla alueilla.

Päivi Tuokkola, lähetystyöntekijä, Tansania

In memoriam

Lauri Viljam Heiskanen

31. tammikuuta 1937 Kuopio, Suomi – 30. lokakuuta 2024 White Rock, Kanada

Lauri oli seitsemän lapsisen perheen toiseksi nuorin. Lapsuutta varjosti toisen maailmansodan vuodet 1939-1945, jotka vaikuttivat perheen elämään. Talo paloi pommituksissa.

Lauri oli jo lapsuudessaan mukana Vapaakirkon toiminnassa ja myöhemmin uskoon tultuaan kävi kasteella ja oli aktiivisesti srk:n kokouksissa, kuorossa, partiossa sekä lasten ja nuorten toiminnassa opettajana ja ohjaajana.

Lokakuun 20. päivä v. 1957 hän avioitui Arja Ursula Eränlinnan kanssa. Molemmat kävivät Kuopion Vapaaseurakunnassa ja olivat tunteneet jo vuosia. Kesällä 1958 he muuttivat Kanadaan ja loppuelämän kestänyt siirtolaisen taival alkoi. Ensin Torontossa ja myöhemmin muualla Kanadassa.

1960-luvulla Lauri toimi reilun kahden vuoden ajan Niilo Hyytiäisen kanssa evankelistana ympäri Kanadaa ja U.S.A:n puolella. He kokivat monia vastoin käymisiä ja erikoisia tilanteita, mutta Herra oli uskollinen ja siunasi työn suomalaisten siirtolaisten parissa ja monia tuli uskoon heidän kokouksissaan.

Kesällä 1970 syntyi Benjam William Thunder Baysa. Benjam oli kauan odotettu lapsi, josta oli paljon iloa. Aika Thunder Bayssa jäi lyhyeksi ja muutto Vancouveriin tapahtui syksyllä 1970. Vancouverissa Lauri teki paljon rakennustöitä. Hän rakensi myös South Surreyyn oman

talon apuvoimin ja oli mukana uuden Helluntaikirkon rakennustöissä raudoittajana. Vancouverissa Lauri ja Arja olivat mukana seurakunnan leireillä, pyhäkoulussa ja nuorten työssä. Lauri onkin jättänyt jälkensä monen leiriläisen ja lapsen sydämeen.

Eläkkeelle jäämisen jälkeen Lauri ja Arja kiersivät paljon camperilla eri puolilla BC:ta. Mukana oli usein myös lapsenlapset Nina, Camilla ja Mika. Ukki ja mummi veivät heitä myös kirkon tilaisuuksiin.

Viimeiset vuodet Lauri oli uskollinen kirkossakävijä ja tykkäsi viettää aikaa perheen kanssa ja hän nautti erityisesti lapsenlapsenlasten Matin ja Annan kanssa leikkimisestä. Lapsille ja isoukille ehtikin kehittyä erityinen suhde.

Lasse lauloi Arjalle viimeisinä vuosina: "Joka aamu on Armo uus, surisimmeko miksi?" Viimeisenä päivänä sain käydä pienen Anna-tyttäreni kanssa kertomassa jäähyväiset Lasse-ukille, ja siinä kun siunasin Lassea taivasmatkalle ja lopetin rukouksen, Lasse jatkoi rukousta ja siunasi meitä ja koko perhettä. Taivas oli läsnä. Vain päivä tämän jälkeen Isä otti uskollisen esirukoilijan kotiin.

Kaipaamaan jäivät rakas vaimo Arja ja poika Ben, sekä Meili, lapsenlapset Nina puolisonsa Kimmon kanssa, Camilla ja Mika ja isoukille rakkaat Matti ja Anna.

Kimmo Nurmi

Julkaisija - Publisher: Mission Press Society
1920 Argyle Dr. Vancouver, BC Canada, V5P 2A8
Päätoimittaja: Outi Alopaeus

Ulkoasu: Keijo Sakara ja Liisa Qureshi
Oikoluku: Helena Rantanen, Terttu Karhinen, Airi Tomminen,
Seija Sakara ja Kimmo Nurmi.

GST No. R 121903561 Publications Mail Agreement No. 40028608 Publications Mail Registration No. 40028608

Vancouver, BC

Bethel-seurakunta Kotikirkko
Pastori Jarmo Karjanlahti 604-431-7400
Pastori Kimmo Nurmi 778-316-8963

Sudbury, ON

Sudburyn Suomalainen Siion Helluntaiseurakunta
Pastori Jarkko Ketola 249-360-3533

Victoria, BC

Victorian Kotikirkko
Pastori Lauri Tomminen Puh. 250- 381-2418

Toronto, ON

Toronton Suomalainen Helluntaiseurakunta Saalem
Pastori Miriam Kempainen 416-619-9176

Thunder Bay, ON

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Pastori Jubin Aabraham 807-767-6938

Lake Worth, FL

Suomalainen Helluntaiseurakunta Kotikirkko
Pastori Veikko Kokkonen

Sault Ste. Marie, ON

Helluntaikirkko
Pastori Clinton Moody 705-575-3225

Fitchburg, MA

Bethel-seurakunta
Liisa Liedes (978) 343-9659

THE ROAD TO BETHLEHEM

Anita Kuparinen

On the Christmas tree, among soft branches of green,
Amid the lights that glow and gleam,
Sits an ornament painted with silver and gold,
And by the cracks, I can see it is old.
There is still a beauty in the scene it shows,
Of travellers wading through heavy snows.

It reminds me of other travellers millennia ago,
Wearily walking a long desert road.
It was a very quiet and calm, clear night,
With the moon and a faraway star giving light.
Finally, the travellers could see to the west,
The city of Bethlehem, where they could rest.

But every inn they tried turned them away.
There was no room anywhere for them to stay.
Except for a barn near the side of a road,
In a stall that was a horse's abode.
In the straw in a corner, they made a bed
Where they could lay their weary heads.

During the night, cries of pain and joy
Welcomed their little baby boy.
Little did they know that boy would grow
To save the world from its sin and woe.
Or that one day He would offer His life
As the ultimate, loving sacrifice.

The road nearby led to a city down the way,
Where He would be on trial one day.
Even though He'd done nothing wrong,
He would be left to the angry throng.
He would be nailed to a cross of cypress wood,
On a hill like a thief, though He was only good.

That journey to Calvary would begin
In Bethlehem beside a little inn.
In a stable lit by a big, bright star,
Ending with the stripes and scars
On the back of that same small boy,
Who would be our source of peace and joy.

